

KAM
ZMIZLA

Aljaška

JOHN GREEN

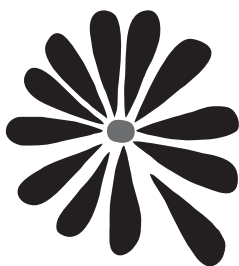
**Knihy,
ktoré by sa ti mohli páčiť:**

FRANCISCO X. STORK
Marcelo objavuje skutočný svet

STEPHEN CHBOSKY
Charlieho malé tajomstvá
Literárna predloha úspešného filmu
The Perks of Being a Wallflower
*v hlavných úlohách s Emmou Watson,
Loganom Lermanom a Ezrom Millerom.*

KAM
ZMIZLA
Aljaška

JOHN GREEN

slovar

Copyright © John Green 2005

This edition published by arrangement with Dutton Children's Books, a division of Penguin Young Readers Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Translation © Monika Kostelníková 2012

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2013

ISBN 978-80-556-0604-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Mojej rodine: Sydney, Mikeovi a Hankovi Greenovcom.

„Tak veľmi som sa snažil konať správne.“
(posledné slová prezidenta Grovera Clevelanda)

p r e d t ý m

stotridsaťšesť dní predtým

Týždeň predtým, ako som mal opustiť rodičov, Floridu a nudný život a odísť na internátnu školu do Alabamy, sa mama rozhodla, že mi usporiada rozlúčkovú párty. Nebudem sa tváriť, že som nemal veľké očakávania, to by som sa podceňoval. Aj keď ma viac-menej prinútila pozvať všetkých „kamarátov zo školy“, t. j. skupinku z divadelného krúžku a týpkov z kurzu angličtiny, s ktorými som z núdze sedával v jedálni našej štátnej školy, vedel som, že neprídu. Mama však trvala na svojom. Žila v mylnej predstave, že pred ňou svoju popularitu celé roky skrývam. A preto: pripravila hrniec artičokového dipu; obývačku vyzdobila zelenými a žltými stuhami – farbami mojej novej školy; kúpila konfety v tvare šampanského a rozložila ich po okrajoch konferenčného stola.

A keď konečne prišiel ten piatok a väčšinu vecí som mal zbalenú, o 16.56 sedela so mnou a otcom na gauči a trpezlivo očakávala príchod Milesovej rozlúčkovej kavalérie. Túto kavalériu tvorili presne dvaja ľudia: Marie Lawsonová, drobná blondínka s hranatými okuliarmi a jej (jemne povedané) robustný chalan Will.

KAM ZMIZLA ALJAŠKA

„Ahoj, Miles,“ pozdravila Marie a posadila sa.

„Ahoj,“ odzdravil som.

„Aké bolo leto?“ opýtal sa Will.

„Fajn. A čo vy?“

„V pohode. Boli sme súčasťou *Jesus Christ Superstar*. Ja som pomáhal s kulisami. Marie mala na starosti osvetlenie,“ povedal Will.

„To je skvelé,“ uznanlivo som prikývol, a tým sme vyčerpali všetky naše konverzačné témy. Mohol som sa spýtať na *Jesus Christ Superstar*, až na to, že po 1. – vôbec som netušil, čo to je, po 2. – nemal som chuť to zisťovať, a po 3. – v nezáväznej konverzácii som nikdy príliš nevyňikal. Moja mama však dokáže nezáväzne debatit celé hodiny, takže predĺžila tú trápnu chvíľku otázkami o divadelných skúškach, ako padadlo predstavenie a či malo úspech.

„Myslím, že bolo úspešné,“ odpovedala Marie. „Myslím, že prišlo veľa ľudí.“ Marie je ten typ, čo veľa myslí.

Will napokon zahlásil: „Vlastne sme sa tu zastavili len preto, aby sme sa rozlúčili. Do šiestej musím priviesť Marie domov. Tak si to uži na tom internáte, Miles.“

„Vďaka,“ odvetil som s úlavou. Ešte horšie než mať párty, na ktorej sa nikto nezúčastní, je mať párty, na ktorej sa zúčastnia len dve totálne nezáživné zombie.

Keď odišli, ďalej som s našimi sedel na gauči a civel na prázdnu obrazovku. Chcel som zapnúť telku, no vedel som, že by som to nemal robiť. Cítil som, ako sa na mňa pozerajú a čakajú, že sa rozpláčem alebo niečo také – ako keby som po celý čas netušil, že to dopadne presne takto. Ale ja som to *vedel*. Cítil som ich ľútosť, keď si namáčali hranolky do artičokového dipu pre mojich imaginárnych kamarátov. Oni však súcit potrebovali viac než ja: ja som nebol sklamaný. Moje očakávania sa naplnili.

„Toto je dôvod, prečo chceš odísť, Miles?“ opýtala sa mama.

Na chvíľu som sa zamyslel. Dával som si pozor, aby som sa vyhol jej pohľadu. „Ale nie,“ odvetil som napokon.

„Tak prečo chceš teda odísť?“ Nebolo to prvý raz, čo mi položila túto otázku. Nebola nadšená, že odchádzam na internátnu školu a vôbec sa tým netajila.

„Je to kvôli mne?“ opýtal sa otec. Bol absolventom Culver Creeku a tam som mal namierené aj ja. Chodili tam aj obaja jeho bratia a všetky ich deti. Mám pocit, že sa mu páčila myšlienka, že kráčam v jeho šlapajach. Strýkovia mi často rozprávali príbehy, aký bol na kampuse známy, ako prehýril dni a noci, a pritom v pohode zvládal všetky skúšky. Znelo to ako lepší život než ten, ktorý som mal na Floride ja. Ale nie, nebolo to kvôli otcovi. Teda, nie celkom.

„Počkajte,“ povedal som. Zašiel som do otcovej pracovne a našiel tam životopis François Rabelaisa. Rád čítam životopisy spisovateľov, aj keď (a to je i prípad monsieur Rabelaisa) som o žiadne ich dielo ani okom nezavdal. Otvoril som knihu a na konci som našiel zvýraznený citát. (Otec mi asi tisíckrát vravel: „NEPÍŠ ZVÝRAŽŇOVAČOM DO MOJICH KNÍH!“ Ale ako inak nájdem to, čo hľadám?)

„Tento chlapík,“ začal som, stojac vo dverách, „sa volá François Rabelais. Bol to básnik. Jeho posledné slová boli: ‚Idem hľadať to Veľké Azda.‘ Preto odchádzam. Nebudem predsa čakať ako on do smrti, aby som začal hľadať Veľké Azda.“

To ich upokojilo. Túžil som objaviť Veľké Azda a oni, tak ako ja vedeli, že s ľuďmi ako Will a Marie ho nikdy nenájdem. Pohodne som sa usadil na gauči medzi nimi a otec ma objal. Zostali sme takto dlhšie sedieť, až kým sa nám nezdalo, že zapnúť televízor je v pohode. Na večeru sme si dali artičokový dip a pozerali History Channel. Nato, ako rozlúčkové večierky väčšinou končia, to určite mohlo dopadnúť aj horšie.

stodvadsaťosem dní predtým

Na Floride bolo príšerne horúco a vlhko. Tak horúco, až sa šaty lepi-li na telo ako lepiaca páska a pot kvapkal z čela rovno do očí. Ale to

KAM ZMIZLA ALJAŠKA

bolo len vonku. A ja som vychádzal von väčšinou len vtedy, keď som musel prejsť z jedného klimatizovaného miesta do druhého.

Nebol som pripravený na zvláštny druh tepla, ktoré ma ovalilo dvadsaťštyri kilometrov južne od Birminghamu na prípravnej škole v Culver Creeku v Alabame. Rodičia zaparkovali náš džíp na trávniku len niekoľko metrov od mojej internátnej izby číslo štyridsaťtri. No zakaždým, keď som spravil pár krokov k autu a späť, aby som vložil kopy zbalených vecí, slnko ma cez šaty tak pálilo, že som sa naozaj začínal báť pekelného ohňa. S mamou a otcom trvalo vykladanie vecí našťastie len pár minút. Ale v neklimatizovanej internátnej izbe, hoci skrytej pred slnečným lúčmi, bolo len trochu chladnejšie než vonku. A aj izba samotná ma zaskočila. Predstavoval som si štýlový perzský koberec, steny obložené drevom a viktoriánsky nábytok. No okrem jediného luxusu – vlastnej kúpeľne – som nafasoval väzenskú celu. Škvarobetónové steny pokrývala hrubá omietka natretá nabielo a dlážku linoleum so zeleno-bielym šachovnicovým vzorom. Pripomínalo to skôr nemocnicu ako internátnu izbu mojich snov. O zadné okno sa opierala poschodová drevená posteľ s molitanovými matracmi, ďalej tu boli písacie stoly, komody a police – všetko pripevnené k stenám, aby sa predišlo tvorivému presúvaniu nábytku. *A klimatizácia nikde.*

Sadol som si na spodnú posteľ, mama otvorila kufor, schmatla hromadu životopisov, ktorých sa otec dobrovoľne-nasilu zriekol, a položila ich na poličku.

„Viem sa vybalit' aj sám, mami,“ začal som. Otec stál vo dverách. Bol pripravený vyraziť.

„Dovoľ mi aspoň navliecť ti posteľnú bielizeň.“

„Nie, naozaj. Ja to spravím. To je v poriadku.“ Tieto veci nemôžeme natahovať donekonečna. Raz si skrátka musíš strhnúť náplast, aj keď to bolí. No a keď je po všetkom, pocítiš ohromnú úľavu.

„Bože, budeš nám tak chýbať,“ povedala náhle mama, kráčajúc k posteli cez mínové pole kufrov a tašiek. Postavil som sa a objal ju.

Pridal sa k nám aj otec a všetci traja sme vytvorili spletenec. Bolo však horúco a my sme boli hrozne spotení, takže objatie netrvalo dlho. Vedel som, že by som sa mal rozplakať, ale s rodičmi som býval šesťnásť rokov a musel som sa konečne pokúsiť žiť na vlastnú päsť.

„Nerobte si starosti,“ usmial som sa. „Aspoň tu chytím správny južanský prízvuk.“ Mama sa rozosmiala.

„Len žiadne hlúposti,“ varoval ma otec.

„Jasné.“

„Žiadne drogy. Žiadny alkohol. Žiadne cigarety.“ Ako bývalý študent Culver Creeku zažil všetko, o čom som zatiaľ len počul: tajné žúry, lietanie po poliach na Adama (neustále lamentuje, že za jeho čias to bola chlapčenská škola), drogy, alkohol a cigarety. Nejaký čas trvalo, kým prestal fajčiť, no to najťažšie už má rozhodne za sebou.

„Lúbim ťa,“ vyhrkli naraz. Museli to povedať, ale bolo to fakt trápne. Asi ako pozeráť sa na starých rodičov, ktorí sa práve bozkávajú.

„Tiež vás mám rád. Budem volať každú nedeľu.“ Na izbách našťastie neboli telefóny, ale rodičia požiadali, aby som býval blízko jedného z piatich telefónnych automatov v Culver Creeku.

Znova ma objali – mama, potom otec – a bolo to za nami. Cez okno som pozoroval, ako sa po kľukatej univerzitnej ceste vzdalujú. Asi by som mal cítiť ten presladený sentimentálny smútok. Chcel som sa však najmä schladiť, a tak som schytil stoličku a sadol si pod odkvap, ktorý poskytoval jediný aký-taký tieň. Čakal som na vánok, ktorý nie a nie prísť. Vzduch vonku sa nehýbal a bolo tam rovnako dusno ako vnútri. Zabladel som sa na svoj nový internát: šesť prízemných budov postavených do hexagramu okolo trápneho parku, v každej budove šesťnásť spální. Pripomínalo mi to veľký starý motel. Kam som sa pozrel, tam sa chalani a baby objímali, usmievali a prechádzali. Tajne som dúfal, že sa mi niekto prihovorí. V duchu som si to predstavoval:

KAM ZMIZLA ALJAŠKA

„Ahoj. Si tu nový?“

„Hej, hej. Som z Floridy.“

„To je super. Takže si zvyknutý na teplo.“

„Na to teplo by som si nezvykol, ani keby som bol z pekla,“ zavtipkoval by som. Zaručene by to urobilo dobrý dojem. *Ach, aký je vtipný. Ten nový chalan Miles, to je ale číslo.*

Nič sa však nikdy nestane tak, ako si to predstavujem ja.

Znudený som sa vrátil dnu. Vyzliekol som si košeľu, položil ju na prehriaty matrac na spodnej posteli a zavrel som oči. Premýšľal som o všetkých tých ľuďoch, o ktorých som čítal – John F. Kennedy, James Joyce, Humphrey Bogart – všetci chodili na internátnu školu. Čítal som o ich dobrodružstvách – napríklad Kennedy zbožňoval kanadské žartíky. Premýšľal som o Veľkom Azda, o veciach, ktoré by sa mohli stať, o ľuďoch, s ktorými by som sa mohol zoznámiť, a aký asi bude môj spolubývajúci (pred pár týždňami som dostal list, v ktorom bolo jeho meno – Chip Martin, nič viac). Nech už bol Chip Martin ktokoľvek, pevne som dúfal, že prinesie arzenál vysokovýkonných ventilátorov, pretože ja som nemal ani jeden. Cítil som, ako zo mňa steká pot a pomaly vsakuje do molitanu, čo ma tak znechutilo, že som zastavil prúd myšlienok, zdvihol zadok a išiel pohľadať uterák, ktorým by som sa mohol utrieť. Vtedy som si pomyslel: *Najprv vybalovanie, potom dobrodružstvo.*

Podarilo sa mi pripevniť na stenu mapu sveta a väčšinu vecí uložiť do skrine. Všimol som si, že vďaka horúcemu vlhkému vzduchu sa potia aj steny. Zhodnotil som situáciu a padlo rozhodnutie: Nie je správny čas na manuálnu prácu. Je čas na studenú sprchu.

Za dverami malej kúpeľne bolo obrovské zrkadlo, a tak som sa nemohol vyhnúť pohľadu na svoje telo. Moja vyziabnutosť ma vždy zaskočila: zdalo sa, že tenké ruky nezmohutnejú, ani keby som cvičil nonstop. Na hrudi chýbal akýkoľvek náznak tuku či svalov. Cítil som sa trápne a uvažoval som, či náhodou nie je niečo so zrkadlom. Zatiahol som biely záves a zaliezol do sprchy.

Sprcha bola navrhnutá pre asi meter vysokého trpaslíka, takže mi studená voda stekala na brucho. Keď som si chcel umyť tvár, musel som pokrčiť nohy a čupnúť si. John F. Kennedy (ktorý meral 183 centimetrov – presne ako ja) si na *svojej* internátnej škole určite nemusel čupnúť. Nie, toto bol celkom nezvyčajný úkaz. A kým ma kvapkajúca sprcha pomaly zmáčala, premýšľal som, či sa tu vôbec dá nájsť Veľké Azda, alebo či som sa jednoducho prerátal.

Keď som otvoril dvere kúpeľne s uterákom okolo pása, stál predom mnou malý svalnatý chalan s hnedými vlasmi. Do izby práve vliekol gigantickú športovú tašku vojenskej kaki farby. Bol vysoký maximálne jeden a pol metra. Bol však dobre stavaný, taký zmenšený model Adonisa. Spolu s ním prišiel aj pach stuchnutého cigaretového dymu. *Skvelé*, pomyslel som si. *Zoznamujem sa so svojím spolubývajúcim – nahý*. Hodil tašku do stredu izby, zavrel dvere a podišiel ku mne.

„Som Chip Martin,“ vyhlásil hlbokým hlasom rozhlasového džezera. Skôr než som stihol odpovedať, dodal: „Podal by som ti ruku, ale myslím, že by si ju mal sakra pevne držať na tom uteráku, kým si nedáš niečo na seba.“

Zasmial som sa, kývol som mu hlavou (to kývnutie je dobré, čo?) a povedal som: „Volám sa Miles Halter. Teší ma.“

„Miles, ako v ‚miles to go before I sleep‘?“ opýtal sa ma.

„Hm?“

„To je báseň od Roberta Frosta. Nikdy si ho nečítal?“

Potriasol som hlavou, že nie.

„Šťastný to človek. Tu tá na angličtine neminie.“

Schmatol som čisté modré futbalové šortky a biele tričko. Potom som zamrmľal, že som hneď spať a zaliezol som do kúpeľne. Toľko o mojom dobrom prvom dojme.

„Takže, kde máš rodičov?“ vykrikoval som z kúpeľne.

„Moji rodičia? Otec žije momentálne v Kalifornii. Možno práve sedí vo svojom kresle La-Z-Boy alebo jazdí na kamióne. V každom

KAM ZMIZLA ALJAŠKA

prípade určite nasáva. A mama pravdepodobne práve vyráža z areálu školy.“

„Och,“ pokračoval som už oblečený. Nebol som si istý, ako reagovať na takú osobnú informáciu. Asi som sa na to nemal pýtať, keď som to vlastne ani nechcel vedieť.

Chip schmatol deky a vyhodil ich hore. „Som pánom vrchnej poste. Dúfam, že ti to neprekáža.“

„Nie. Je mi to jedno.“

„Vidím, že si to tu vyzdobil,“ zahlásil a ukázal na mapu sveta. „Páči sa mi to.“

Vzápätí začal vymenovávať krajiny. Rozprával monotónnym hlasom, akoby to už robil tisíckrát predtým.

„Afganistan.

Albánsko.

Alžírsko.

Americká Samoa.

Andorra.“

A tak ďalej. Prešiel písmenom A, pozrel sa na mňa a spozoroval môj prekvapený pohľad.

„Môžem pokračovať až po Zimbabwe, ale to by ťa asi unudilo na smrť. Trocha som cez leto šprtal. Bože, nevieš si predstaviť, aká je v lete v New Hope strašná nuda. Ešte aj sledovanie rastu sójových bôbov je väčšia sranda. Ozaj, odkiaľ si ty?“

„Z Floridy.“

„Tam som ešte nebol.“

„Je tam celkom pekne, krajina a tak.“

„Hej, jasné. Počuj, každý dokáže niečo špeci. Ja si zapamätávam zoznamy. A ty?“

„Mhm, ja si pamätám posledné slová známych ľudí.“ Vyhľadávať posledné slová pred smrťou bol pre mňa skutočný pôžitok. Iní ľudia mali čokoládu, ja som mal výroky umierajúcich.

„Napríklad?“

„Páči sa mi citát Henrika Ibsena. Bol to dramatik.“ O Ibsenovi som toho vedel veľa, ale nikdy som nečítal žiadnu jeho hru. Nebavilo ma čítať hry. Mal som rád životopisy.

„Viem, kto to bol,“ povedal Chip.

„Okej, no bol už nejaký čas chorý, keď mu jeho ošetrovatelka povedala: ‚Zdá sa, že sa dnes ráno cítite oveľa lepšie.‘ Ibsen sa na ňu pozrel a odvetil: ‚Práve naopak,‘ a zomrel.“

Chip sa zasmial. „To je morbidne. Ale páči sa mi to.“

Chip mal za sebou už dva roky na Culver Creeku. Nastúpil normálne do prvého ročníka. Ja som sa k nemu pridala až teraz, v treťom. „Štipendista,“ poznamenal. Takže mal celú školu zadarmo. Dopyčul sa, že je to najlepšia škola v Alabame, a tak priložil k prihláške esej o tom, ako chce chodiť do školy, kde by mohol čítať hrubé knihy. Ďalej uviedol, že otec ho doma vždy knihami bil, a tak Chip v záujme svojej bezpečnosti skladoval doma len tenšie a brožované vydania. Jeho rodičia sa rozviedli. Páčilo sa mu na Creeku, ale dopredu ma upozornil: „Musíš si tu dávať pozor na študentov aj na učiteľov. Ale mňa fakt nebaví dávať si pozor.“ Zaškeril sa. Ani mňa nebavilo dávať si pozor – alebo som si to prinajmenšom želal.

Toto mi porozprával, kým sa prehrabával v športovej taške a hádzal oblečenie do komody. Chip neuznával zásuvky na ponožky alebo na tričká. Podľa neho boli všetky vyrobené na jeden účel a majú sa zaplniť hocičím, čo sa tam zmestí. Moja mama by asi zinfarktovala, keby to videla.

Len čo Chip skončil s „vybalovaním“, buchol ma po pleci a povedal: „Dúfam, že si silnejší, ako vyzeráš.“ Vyšiel z izby a nechal za sebou otvorené dvere. O pár sekúnd sa obzrel a zistil, že tam ešte stále stojím. „Tak poď, Miles. Mám si ťa pripnúť na remienok? Ideme sa vyvenčiť.“

Zamierili sme k spoločenskej miestnosti, kde bola podľa Chipa jediná káblovka na celom intráku. Cez leto slúžila miestnosť ako skladiško. Teraz bola takmer po strop zaplnená sedačkami, chladničkami

KAM ZMIZLA ALJAŠKA

a zrolovanými kobercami. Prehrabávala sa v nej kopa deciek, ktoré sa snažili lokalizovať a transportovať svoje haraburdy. Chip pozdravil zopár ľudí, no nepredstavil ma. Kým sa potuloval v labyrinte gaučov, ja som stál pri vstupných dverách a vyhýbal som sa dvojiciam, keď prenášali nábytok cez úzke dvere.

Chipovi trvalo desať minút, kým našiel svoje veci, a ďalšiu hodinu, kým sme štyrikrát absolvovali cestu medzi spoločenskou miestnosťou a štyridsaťtrojkou. Na záver stahovania som mal chuť vliezť do Chipovej minichladničky a uložiť sa na tisícročný zimný spánok. Zdalo sa, že Chip je imúnny voči únave i voči teplu. Posadil som sa na jeho gauč.

„Našiel som ho pred dvoma rokmi,“ rozprával mi, kým sa snažil na kufri nainštalovať moju playstation. „Koža je trocha popraskaná, ale mám to v paži. Je to brutálny gauč.“ Gauč však nebol iba trocha popraskaný – asi tretinu zahaľovala svetlomodrá koženka a zvyšok bol molitan –, ale aj tak som sa na ňom cítil nenormálne príjemne.

„Fajn,“ povedal. „Hotovo.“ Podišiel k svojmu stolu a vytiahol zo zásuvky kotúč izolepy. „Potrebujeme už len tvoj kufor.“

Postavil som sa a vytiahol ho spod postele. Chip ho umiestnil medzi pohovku a playstation. Z prúžkov striebornej izolepy naň nalepil slová KONFERENČNÝ STOLÍK.

„A je to,“ povedal spokojne. Posadil sa a vyložil si nohy na, mhm, konferenčný stolík. „Hotovo.“

Sadol som si k nemu. Pozrel sa na mňa a vyhlásil: „Pozri, ja ti sprievodcu spoločenským životom na Culver Creeku robiť nebudem.“

„Aha, jasné,“ povedal som. Sám som počul, ako sa mi slová zasekli v hrdle. Tak ja mu tu vláčim jeho ťažký gauč v tejto peknej horúčave a on sa potom bude tváriť, že ho otravujem?

„V podstate sú tu dve skupiny,“ vysvetľoval čoraz naliehavejšie. „Máš tu stálych študákov, ako som ja, a potom tu máš týždňových sráčov. Oni sú síce tiež na internáte, ale sú to všetko bohaté decká

z Birminghamu. Každý víkend chodia domov do klimatizovaných zámočkov svojich rodičov. Sú to všetko drží zasrani. Nemám ich rád a oni nemajú radi mňa. Takže, ak si sem prišiel s tým, že sa chceš na tejto škole hrať na rovnakého frajera ako na štátnej, nemal by si sa ukazovať so mnou. Chodil si na štátnu, nie?“

„Mhm,“ prikývol som. Roztržito som sa začal špárať v trhlinách kože na pohovke a prsty som zaboril do bielej peny.

„Jasné, že si tam chodil, pretože tie tvoje otrasné krátsky najlepšie pasujú k štátnej škole.“ Zasmial sa.

Nosil som krátsky tesne pod bedrami a myslel som si, že je to cool. Napokon som vyhlásil: „Áno, Chip, chodil som na štátnu školu. Ale nebol som tam drsný frajer. Bol som taký správny frajer.“

„Ha! To je dobré. A nehovor mi Chip. Volaj ma Plukovník.“

Potlačil som úsmev. „Plukovník?“

„Áno. Plukovník. A teba budeme volať... hmm. Rambo.“

„Čo?“

„Rambo,“ povedal Plukovník. „Pretože si taký vychudnutý. Tomu sa hovorí irónia, Rambo. Ešte si o tom nepočul? Poďme si teraz zohnať nejaké cigarety, aby sme poriadne odštartovali tento rok.“

Vyšiel z izby. Opäť sa domnieval, že pôjdem za ním, a tentoraz som to aj urobil. Chvalabohu, že slnko už zapadalo. Prešli sme okolo piatich dverí k štyridsaťosmičke. Na tabuli prilepenej na dverách bolo modrou fixkou napísané: *Aljaška má jednotku!*

Plukovník mi vysvetlil, že po 1. – toto je Aljaškina izba, a po 2. – má samostatnú izbu, pretože babu, čo s ňou mala bývať, vyrazili na konci minulého roka, a že po 3. – Aljaška má cigarety, aj keď sa Plukovník zabudol spýtať, či po 4. – fajčím, čo po 5. – samozrejme, nerobím.

Hlasno zaklopal. Za dverami vykrikol akýsi hlas: „Božemôj, poď už dnu, ty malý muž. Musím ti povedať tú najlepšiu príhodu na svete.“

Vošli sme teda dnu. Obrátil som sa, aby som za sebou zavrel dvere, ale Plukovník zatriasol hlavou a povedal: „Po siedmej musíš ne-

KAM ZMIZLA ALJAŠKA

chať dvere otvorené, ak si v babskej izbe.“ Ale ja som ho takmer nepočul, pretože predou mnou stálo to najpríťažlivejšie stvorenie v celej histórii ľudstva. Mala na sebe džínsové krátky a oranžové tielko. Prihovorila sa Plukovníkovi, rozprávala hlasno a rýchlo.

„Takže, je prvý deň leta, som v starom dobrom Vine Station s chalanom menom Justin a pozeráme u neho na gauči telku. To som už chodila s Jakeom. Teda, v podstate s ním ešte stále chodím. To je neuveriteľné ako dlho. Ale Justin je len kamarát z detstva. Takže, pozeráme telku a kecáme o maturite a tak, keď si zrazu cezo mňa prehodí ruku a ja si pomyslím: *Och, aké milé, tak dlho sa poznáme a toto je úplne super*, a ďalej sa len tak rozprávame. A vtom, uprostred mojej vety o analógiách alebo niečom takom, sa skloní ako jastrab a stlačí mi prso ako klaksón. Doslova pritom ZARUČAL. A mačkal mi ho dosť surovo niekoľko sekúnd. Prvé, čo mi napadlo, bolo: *Fasa, ako dostanem tie jeho paprče z ceciek, skôr než to na nich zanechá trvalé následky?* A druhá vec, čo mi napadla: *Bože, nemôžem sa dočkať, keď to porozprávam Takumimu a Plukovníkovi.*“

Plukovník sa zasmial. Ja som na ňu iba civel, ohromený silou hlasu, ktorý vychádzal z tohto drobného (ale páni, dobre vyvinutého) dievčata. A druhý raz ohromený obrovskými haldami kníh, ktoré lemovali steny jej izby. Police boli až po strop zahádzané knihami, a to čo sa do nich nezmestilo sa všínilo naokolo v nebezpečných kopách opretých o stenu. Premýšľal som, že ak by sa len jedna z nich pohla, knihy by sa na nás zrútili ako domček z karát.

„Kto to je, čo sa nesmeje na mojej zábavnej príhode?“ opýtala sa.

„Jasné, Aljaška, toto je Rambo. Rambo si pamätá posledné slová známych ľudí. Rambo, toto je Aljaška. V lete jej trúbili na kozách.“ Podišla ku mne s natiahnutou rukou. V poslednej chvíli spravila rýchly pohyb a stiahla mi krátky.

„Toto sú tie najväčšie šortky v Alabame!“

„Mne sa páčia voľné gate,“ povedal som v rozpakoch a vytiahol som si ich. Doma na Floride boli špicové.